

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2018 r.
sprawy **J.M.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,
art. 178a § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt VI Ka [...]16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...]15,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

J.M. został oskarżony o to, że:

„I. w dniu 17 maja 2015 r. w W., woj. d., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1.04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki Ford Fusion o nr rej. [...]w ruchu lądowym,
tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

II. w dniu 17 maja 2015 r. w B., woj. d., groził E.W. pozbawieniem życia przez podpalenie i zastrzelenie, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione,
tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

III. w dniu 17 maja 2015 r. w B., woj. d., groził Z.B. pobiciem, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

IV. w dniu 18 maja 2015 r. w B., woj. d., zniszczył poprzez podpalenie cudzą rzecz ruchomą w postaci pojazdów marki Land Rover, o wartości 1000 zł, na szkodę Z.B., oraz marki Peugeot 206, o wartości 10 000 zł, na szkodę E.W., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.”.

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...]/16:

1. J.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. J.M. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach II. i III. części wstępnej wyroku, stanowiących występkę z art. 190 § 1 k.k., przy czym przyjął, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
3. J.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV. części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec J.M. karę łączną roku i dwu miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J.M. łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres pozbawienia wolności od dnia 18 maja 2015 r. godz. 9.40 do dnia 6 lipca 2015 r. godz. 13.50;
6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec J.M. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz E.W. kwoty 10 000 zł, oraz zapłatę na rzecz Z.B. kwoty 1 000 zł;
7. na podstawie art. 42 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzekł wobec J.M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

8. na podstawie art. 63 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k., na poczet orzeczonego wobec J.M. zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres pozbawienia go prawa jazdy od dnia 17 maja 2015 r.;

9. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od J.M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 429,42 zł z tytułu kosztów sądowych, i wymierzył mu opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

„I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to:

1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, wyrażających się w budowaniu przekonania o winie oskarżonego w oparciu o dowody z zeznań E.W., Z.B., E.T. oraz E.L., oceniając zeznania jako spójne, logiczne i konsekwentne, a w konkluzji założenie a priori, że znaczna część z podawanych przez świadków obrony zeznań, nie zasługuje na uwzględnienie i nie przemawia na jego korzyść, a zeznania E.K. - złożone w postępowaniu wykroczeniowym - stanowią jedynie próbę udzielenia pomocy oskarżonemu w uniknięciu odpowiedzialności karnej, ponadto poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na:

- błędnym przyjęciu argumentacji, że oskarżony J.M. w dniu 17 maja 2015 r. w W. woj. d. znajdując się w stanie nietrzeźwym prowadził pojazd mechaniczny marki Ford Fusion o nr. rej.[...], podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania E.K. - złożone w postępowaniu wykroczeniowym - zeznania T.B. oraz M.P. nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu popełnienia przestępstwa, a przede wszystkim przyjęcia, iż pojazd prowadził oskarżony, gdyż w/w dowody w sposób bezpośredni temu zaprzeczają;

- nieuzasadnionym wnioskowaniu, iż oskarżony w dniu 17 maja 2015 r. groził E.W. pozbawieniem, życia przez podpalenie i zastrzelenie, przyjmując za wiarygodne jedynie zeznania bezpośrednio zainteresowanych, tj. E.W. oraz Z.B.

podczas w całości pomijając zeznania E.K., która brała bezpośredni udział w całym zajściu oraz towarzyszyła oskarżonemu przez cały dzień;

- nieuzasadnionym wnioskowaniu, iż oskarżony w dniu 17 maja 2015 r. grodził Z.B. pobiciem, przyjmując za wiarygodne jedynie zeznania bezpośrednio zainteresowanych, tj. E.W. oraz Z.B. podczas w całości pomijając zeznania E.K., która brała bezpośredni udział w całym zajściu oraz towarzyszyła oskarżonemu przez cały dzień;

- błędnym przyjęciu, iż słowa wypowiedziane przez J.M. w stosunku do Z.B. wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione podczas, gdy pokrzywdzony w swoich zeznaniach wskazywał, iż prowokował oskarżonego do przyjazdu do miejsca zamieszkania i „zmierzenia się” z pokrzywdzonym, co wprost wskazuje na brak jakichkolwiek obaw po stronie Z.B.;

- nieprzyjęciu, iż J.M. w czasie zdarzenia z dnia 17 maja 2015 r. i konfrontacji z E.W., Z.B. oraz E.T. jak wskazuje oskarżony - został dotkliwie pobity przez w/w, na co wskazuje szereg dokumentów medycznych z 20 maja 2015 r. oraz zeznania świadka E.K. oraz wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym;

- błędnym oraz niemającym podstaw natury faktycznej przyjęciu, iż J.M. w dniu 18 maja 2015 r. około godziny 4 rano dokonał podpalenia mienia należącego do oskarżycieli posiłkowych, podczas gdy nie istnieją żadne dowody - choćby pośrednie mogące świadczyć o okolicznościach, które Sąd przyjął jako własne i udowodnione, podczas gdy racjonalna i logiczna ocena dowodów prowadziłyby do przekonania, iż 61-letni rencista, z obrażeniami głowy oraz pod wpływem alkoholu o stężeniu 2.0‰ we krwi (badanie z godziny 23.15) nie jest w stanie przejść z miejscowości P. do miejscowości B. oddalonej o około 7 km i wrócić do miejsca zamieszkania w sposób sprawny i niezauważony w krótkim odstępie czasu;

- błędnym przyjęciu, iż wartość przedmiotu szkody wynosi 10.000 zł (na szkodę E.W.) 1.000 zł (na szkodę Z.B.) podczas, gdy w toku przeprowadzonych czynności nie przeprowadzono dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność szkody jaka powstała na skutek spalenia pojazdu marki Peugeot 206 oraz nadpalenia pojazdu marki Land Rover nadto w aktach sprawy brak informacji o roku produkcji pojazdów pokrzywdzonych oraz brak informacji o modelu pojazdu

marki Land Rover co uniemożliwia określenie rzędu nawet szacunkowej - wartości poniesionej szkody;

2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego pozostających w sprawie wątpliwości grupujących się wokół ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu zniszczenia cudzej rzeczy ruchomej poprzez jej podpalenie pomimo wskazania w uzasadnieniu wyroku, iż nie ma bezpośredniego dowodu wskazującego na oskarżonego, jako sprawcę tego czynu,

3. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. - poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka E.K. uznając, że wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania podczas gdy jest to jedyny świadek, który towarzyszył oskarżonemu przez cały dzień 17 maja 2015 r. i brał udział w zdarzeniu mającym miejsce w W.

4. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ogólnikowe uzasadnienie orzeczenia w częściach dotyczących argumentacji stanowiącej podstawę do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa, w szczególności w częściach dotyczących zarzutu zniszczenia cudzej rzeczy ruchomej poprzez jej podpalenie i niewskazanie przez Sąd w uzasadnieniu wyroku w jaki sposób oskarżony miałby dopuścić się zarzucanego mu czynu, podczas gdy jego stan (wiek, doznane obrażenia, ilość promili we krwi) brak pojazdu w dniu 18 maja 2015 r. oraz dystans pomiędzy miejscem zamieszkania oskarżonego, a miejscem podpalenia wskazują, iż z racjonalnego oraz logicznego punktu widzenia oskarżony nie był w stanie dopuścić się zarzucanego mu czynu.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) polegający na:

- uznaniu oskarżonego J.M. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie i części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w dniu 17 maja 2015 r. w W. w woj. D. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,04 mg alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki Ford Fusion, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają wystarczającej podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa wobec braku dowodów przemawiających przeciwko wersji przedstawionej przez oskarżonego,

w

tym

w szczególności, że to oskarżony J.M. prowadził samochód, czym miał wypełnić znamiona występku z art. 178a § 1 k.k.

- uznaniu oskarżonego J.M. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w dniu 17 maja 2015 r. w B. w woj. d. groził E.W. pozbawieniem życia przez podpalenie i zastrzelenie, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadniona obawę, że zostaną spełnione, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają wystarczającej podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa wobec braku dowodów przemawiających przeciwko wersji przedstawionej przez oskarżonego,

- uznaniu oskarżonego J.M. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w dniu 17 maja 2015 r. w B. w woj. d. groził Z.B. pobiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadniona obawę, że zostaną spełnione, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają wystarczającej podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa wobec braku dowodów przemawiających przeciwko wersji przedstawionej przez oskarżonego,

- uznaniu oskarżonego J.M. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w dniu 18 maja 2015 r. w B. w woj. d. zniszczył cudzą rzecz ruchomą w postaci pojazdów marki Land rover o wartości 1.000 zł i marki Peugeot 206 o wartości 10.000 zł. poprzez podpalenie, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają jakiejkolwiek podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa wobec braku jakichkolwiek dowodów przemawiających przeciwko wersji przedstawionej przez oskarżonego”.

Ponadto obrońca zarzucił:

„V. Rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.), wyrażająca się w naruszeniu:

- art. 53 § 1 i § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie, w procesie orzekania o wysokości wymiaru kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz kary łącznej, okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a tym samym na niższy od orzeczonego - wymiar kary, takich jak: dotychczasowy sposób życia przed

popęlnieniem przestępstwa, warunki osobiste sprawcy, bardzo dobra opinia znajomych oraz sąsiadów a także dotychczasową niekaralność za przestępstwo podobne, podczas gdy ogólne dyrektywy sądowego wymiaru kary dając sądowi orzekającemu niezawisły przywilej uznaniowości w zakresie określenia wysokości wymiaru kary, wskazują w sposób obligatoryjny na konieczność uwzględniania przy określaniu stopnia winy oskarżonego okoliczności w tym przepisie wskazanych, a więc odpowiadających okolicznościom leżącym, w realiach niniejszej sprawy, po stronie oskarżonego J.M., które z obiektywnego punktu widzenia winny zostać uwzględnione i wpływać na łagodniejszy wymiar orzeczonej kary”.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k. obrońca wniósł o:

„I. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K., Wydział II Kamy z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...] /15, tj. w punktach I,II,III,IV w ten sposób, że oskarżonego J.M. uniewinnia się od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I,II,III,IV części wstępnej wyroku; ewentualnie:

II. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K., II Wydział Karny z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...] /15 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

lub

III. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K. II Wydział Karny z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...] /15, poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji oraz poprzez warunkowe zawieszenie oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności”.

Wyrokiem z dnia 5 września 2017 r. Sąd Okręgowy w J. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Powyższe orzeczenie w drodze kasacji zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na obrazie przepisów:

„I. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierzetelnym rozważeniu zawartych w apelacji zarzutów odnoszących się do błędu w ustaleniach faktycznych, w szczególności w zakresie przyjęcia, że oskarżony w dniu 17 maja

2015 roku w W. dopuścił się czynu zabronionego z art. 178 a § 1 k.k., w szczególności wobec wykazanych w apelacji sprzeczności pomiędzy ustaleniami faktycznymi, które Sąd przyjął jako niebudzące wątpliwości, a dowodami, które Sąd uznał za niewiarygodne (w zakresie relacji zdarzenia z dnia 17 maja 2015 r. przez osobowe źródła dowodowe); jak również w zakresie przyjęcia podstaw faktycznych warunkujących przypisanie oskarżonemu przestępstw z art. 190 § 1 k.k. na szkodę E.W. oraz Z.B., przy braku niebudzących wątpliwości dowodów, o obawie spełnienia gróźb karalnych, jakie zarzuca się J.M.; a ponadto w zakresie przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa czynu z art. 288 § 1 k.k. przy braku podstaw dowodowych do poczynienia jakichkolwiek logicznych ustaleń faktycznych, warunkujących uznanie winy i sprawstwa J.M. dopuszczenia się czynu z art. 288 § 1 k.k.;

II. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez brak merytorycznego - poza teoretycznymi rozważaniami - odniesienia się do podnoszonego zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w części dotyczącej przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa czynu z art. 288 § 1 k.k. pomimo, że Sąd I jak i II instancji przyznają wprost, że brak jest bezpośredniego dowodu, że czynu tego dopuścił się oskarżony. Brak bezpośrednich dowodów w tym zakresie, jak również niedające się usunąć wątpliwości, nawet w wyniku analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie uzasadniają tym bardziej, czynienia hipotetycznych założeń, w oparciu o zebrane dowody, na podstawie których Sąd przyjmuje kontrfaktyczne założenia, wypełniające pozornie brak wątpliwości, w wyniku czego dane okoliczności - przy obiektywnie istniejących i nieusuniętych wątpliwościach - rozstrzygane są na niekorzyść oskarżonego;

III. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji, że wersja zdarzeń przedstawiona przez J.M., poparta zeznaniami E.K., T.B. oraz M.P. jest mniej wiarygodna i nie koreluje wzajemnie pomiędzy sobą, niż wersja przedstawiona m.in. przez pokrzywdzonych: E.L., G.J. oraz R.C., podczas gdy to wersja zdarzeń oparta o zeznania w/w drugiej grupy osób. jest - przy wnikliwej analizie zeznań tych świadków - jest wersją która nie jest spójna, logiczna i konsekwentna. Ponadto poprzez błędne i niemające podstaw, w zabranym materiale dowodowym, przyjęcie przez Sąd I jak i II instancji wymiaru i

wysokości szkody jaką ponieśli pokrzywdzeni w wyniku czynów za jakie został skazany J.M., bez przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego w tym zakresie i wyprowadzenie błędnych ocen - a zarazem skutków wobec skazanego, w ramach art. 46 § 1 k.k. - w oparciu o niezweryfikowane oświadczenia pokrzywdzonych w zakresie wartości poniesionych szkód”.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w J., z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt: VI Ka [...] /16, w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w K. wniósł o oddalenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. ma charakter bezwzględny i nakazuje sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., II KK 332/07, LEX nr 435359), natomiast z dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., odczytywanej w powiązaniu z art. 433 § 2 k.p.k., wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że obowiązkiem Sądu odwoławczego jest przedstawienie w pisemnych motywach wyroku powodów oddalenia (bądź uwzględnienia) zarzutów apelacji (odwołania), przy czym prezentowane rozważania winny odnosić się do wszystkich zarzutów, zaś treść tych rozważań nie może ograniczać się jedynie do ogólnych stwierdzeń powielających, np. treść art. 7, 5 § 2 czy 4 k.p.k. Również zaaprobowanie bądź krytyka stanowiska Sądu pierwszej instancji nie może być zbiorem ogólników akceptujących bądź odrzucających ustalenia, oceny i rozumowanie tegoż sądu (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2007 r., II KK 341/06, R-OSNKW 2007, poz. 816). Prawidłowe wypełnienie swoich zadań przez Sąd odwoławczy ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej zwyczajny środek odwoławczy, która z motywów Sądu *ad quem* powinna dowiedzieć się, dlaczego jej zarzuty, argumenty i wnioski nie zostały uwzględnione, ale także w aspekcie kontroli kasacyjnej, która w wypadku niedokładnego sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego

nie jest możliwa (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2008 r., III KK 68/08, LEX nr 449109).

Lektura pisemnych motywów orzeczenia Sądu odwoławczego prowadzi natomiast do wniosku, że wymogom określonym w przepisach art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd drugiej instancji niewątpliwie sprostął. Sąd ten logicznie i w odpowiednim zakresie odniósł się do sformułowanych w apelacji obrońcy zarzutów. O tym zresztą wprost pisze Sąd *ad quem* w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z analizy uzasadnień orzeczeń obydwu Sądów nie wynika także, iż miały one wątpliwości co do sprawstwa skazanego, a tylko o wątpliwościach po stronie orzekających Sądów możemy mówić w kontekście zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Zarzut naruszenia tego przepisu może bowiem być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O tym zresztą wprost pisze Sąd *ad quem* w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Chybiony jest także podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmiennej interpretacji materiału dowodowego sprawy w stosunku do przyjętej przez oba procedujące w sprawie Sądy, w kwestii sprawstwa J.M. Podkreślić należy, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy Sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu pierwszej instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych. W pełni zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd *a quo*, także w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynów. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można również uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji

przez Sąd odwoławczy przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły dowody w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny.

Jeśli zaś dodatkowo zważy się, że uzasadnienie kasacji powiela poglądy jej autora prezentowane już w apelacji i co do zasady odzwierciedla formułowane w niej zarzuty, to w pełni uzasadnione jest wnioskowanie, iż takie postąpienie ma na celu ponowienie przez Sąd Najwyższy kontroli apelacyjnej, zaś przywołanie w zarzutach kasacji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. ma charakter instrumentalny, ukierunkowany na nadanie temu pismu procesowemu pozorów kasacji. Wskazuje na to jednoznacznie nie tylko forsowanie własnych poglądów, ale przede wszystkim brak konkretnych odniesień do rzeczywistych uchybień w rozumowaniu Sądu odwoławczego i prezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentacji.

Z przytoczonych powodów należało orzec jak na wstępie.

a.ł.